

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Alina Kamińska (spr.) SSO del. Ryszard Filipow
Protokolant	Anna Kuklińska

przy udziale prokuratora Tomasza Milewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 r.

sprawy **K. P. (1), s. S.**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 21 maja 2018 r. sygn. akt II K 24/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

K. P. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 29 grudnia 2017r. około godz. 13:40 w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w N., woj. (...) uderzył dwukrotnie rąbem główki młotka o masie 500 gram I. K. w lewą okolicę ciemieniową głowy i lewą rękę a także próbował zadawać dalsze ciosy młotkiem, czym usiłował spowodować u pokrzywdzonej złamanie kości sklepienia czaszki i w efekcie ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu aktywnej obrony przez pokrzywdzoną i obezwładnienia przez inną osobę a spowodował jedynie ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej lewej i zasinienie ramienia lewej ręki I. K., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

2. około godz. 13:40 w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w N., woj. (...)uderzył dwukrotnie rąbem główki młotka o masie 500 gram I. K.w lewą okolicę ciemieniową głowy i lewą rękę a także próbował zadawać dalsze ciosy młotkiem, czym usiłował spowodować u pokrzywdzonej złamanie kości sklepienia czaszki i w efekcie ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu aktywnej obrony przez pokrzywdzoną i obezwładnienia przez inną osobę a spowodował jedynie ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej lewej i zasinienie ramienia lewej ręki I. K., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 maja 2018r. :

I. oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1, z tym ustaleniem, że naruszył on czynności narządu ciała pokrzywdzonej I. K.na okres trwający nie dłużej niż 7 dni i przy przyjęciu jako prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach I i II wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 29 września 2017 r., godz. 13:45;

V. na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego K. P. (1) środek karny w postaci zakazu zbliżania się na odległość nie mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów do pokrzywdzonej I. K.i K. P. (2) przez okres 3 (trzech) lat;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci metalowego młotka z drewnianym trzonkiem oraz metalowego tasaka z drewnianą rączką zapisanych pod numerem(...) Księgi przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie jako przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe w postaci kurtki koloru kremowego zapinanej na suwak błyskawiczny oraz bluzy koloru turkusowego zapisane pod numerem (...) Księgi przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie nakazał zwrócić K. P. (1);

VIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 2368) w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 300,00 (trzysta) złotych powiększoną o podatek VAT w kwocie 69,00 (sześćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 600,00 (sześćset) złotych powiększoną o podatek VAT w kwocie 138,00 (sto trzydzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty.

Apelację od przedmiotowego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiodła obrońca oskarżonego, która na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucając rozstrzygnięciu rażąca niewspółmierność (surowość) jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych za czyny opisane w pkt I i II wyroku, a w konsekwencji rażąca niewspółmierność

(surowość) orzeczonej kary łącznej w konkluzji swojej skargi wniosła o zmianę wyroku poprzez znaczne złagodzenie jednostkowych kar pozbawienia wolności, a w konsekwencji uchylenia orzeczonej kary łącznej i ukształtowanie jej na nowo na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna, a zatem nie może wywrzeć skutku pożądanego przez jej autorkę.

Na wstępie podnieść należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jawi się jako zasadny tylko wówczas, gdy jakkolwiek kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednakże nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego przestępstwa (przestępstw) jak i osobowości sprawcy – innymi słowy gdy w odczuciu powszechnym jest karą niesprawiedliwą. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się do zaakceptowania.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy konkluzja taka w odniesieniu do orzeczonych wobec K. P. (1) kar, tak w ujęciu kar jednostkowych, jak i w ujęciu kary łącznej, byłaby zdecydowanie nieuprawniona.

Do uznania zasadności stawianego zarzutu konieczne byłoby wykazanie, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w ocenie materiału dowodowego, mającego w świetle art. 53 kk znaczenie dla wymiaru kary. Przeciwwstawianie ocenie wyrażonej przez Sąd orzekający jedynie odmiennego poglądu, opartego na subiektywnym przekonaniu skarżącej, nie może uzasadniać lansowanej w apelacji tezy o wyjątkowej surowości kary, a uwaga ta w jednakowym stopniu tyczy każdej z kar, w tym orzeczonej w oparciu o treść art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 kk.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w wyjątkowo wszechstronny i wnikliwy sposób rozważył kwestię wymiaru kary. Uwzględnił w tej materii wszystkie okoliczności dotyczące zarówno samych czynów, jak i okoliczności stricte osobiste sprawcy tak go obciążające, jak i dlań łagodzące. Zważył bowiem przebieg inkryminowanych zdarzeń i sposób działania oskarżonego, właściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Nie pominął ani uprzedniej niekaralności K. P. (1), ani też pozytywnej opinii nadesłanej przez Zakład Karny w B..

Szczególne też rangę i znaczenie nadał postawie pokrzywdzonego M. W. i jego oświadczeniu, iż nie chce aby oskarżony za przestępstwo popełnione na jego szkodę był karany, jak również i postawie samego oskarżonego, który przeprosił drugą z osób pokrzywdzonych, tj. I. K., wyrażając przy tym żal i skruchę z powodu tego co się wydarzyło. Zasadnie w tym względzie skonstatował, iż okoliczności te pozytywnie przełożyły się na wymiar kary – pomimo przywołanego katalogu okoliczności obciążających wskazujących na znaczny stopień demoralizacji sprawcy działającego pod wpływem alkoholu, który lekceważąc podstawowe normy moralne i społeczne, nie mając żadnych hamulców moralnych dokonał zamachu na życie i zdrowie osób z którymi pozostawał w bliskich relacjach.

Jednocześnie podkreślając, iż oba czyny zakończyły się w fazie usiłowania, co nie pozostawało bez znaczenia dla wymiaru kary doszedł do trafnej konkluzji, iż kary 4 lat i 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w wymiarze jednostkowym i kara łączna 5 lat pozbawienia wolności będą odpowiadać dyrektywom i zasadom określonym treścią art. 53§1 i 2 kk i realizować cele tak w zakresie społecznego jak i indywidualnego ich oddziaływania. I w ocenie Sądu Apelacyjnego tak ukształtowane kary cech niewspółmierności nie noszą.

Tymczasem obrońca oskarżonego nie wykazała, że jest inaczej, a jej argumentacja ma charakter wybitnie polemiczny. Co więcej pomija całe spektrum rozważań Sądu, koncentrując się na okolicznościach, które dałyby się zinterpretować w sposób korzystny dla K. P. (1).

Akcentując okoliczności zaistniałe post factum, a przede wszystkim postawę oskarżonego w trakcie toczącego się postępowania – przyznanie się do winy, wyrażany przez niego żal z powodu swojego postępowania, przeproszenie

pokrzywdzonych – skarżąca w istocie rzeczy postuluje aby okoliczności te – przemawiające na korzyść oskarżonego – determinowały wymiar kary.

Spełnienie takiego postulatu poprzez pominięcie innych przesłanek (negatywnych) poprawnie karę kształtujących, pozostawałoby w opozycji nie tylko z treścią wyżej powołanego przepisu, ale też oznaczałoby przekroczenie granic sędziowskiej swobody przy kształtowaniu środków represji karnej.

Jednocześnie w sytuacji gdy żadna z okoliczności, do których odwołuje się apelująca nie umknęła uwadze Sądu I instancji – o czym już wyżej – a kary jednostkowe zostały orzeczone w wymiarze zbliżonym do dolnych granic ustawowego zagrożenia, brak podstaw do uznania zasadności skargi staje się rzeczą oczywistą.

Przedmiotową tezę odnieść należy także do wymiaru kary łącznej.

Odwołanie się przez autorkę skargi do pojęcia „humanitarnego miarkowania kary” w realiach niniejszej sprawy nie może przekładać się na odmienną ocenę spornego zagadnienia.

Wymiar kary łącznej ukształtowanej w oparciu o zasadę asperacji, trafnie uwzględniający funkcje kary w zakresie prewencji tak ogólnej, jak i szczególnej żadną miarą nie statuuje słuszności poglądu zaprezentowanego w skardze aby kara ta, orzeczona w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności nosiła atrybut kary wyjątkowo dotkliwej, degradującej fizycznie, psychicznie i społecznie, zwłaszcza jeśli się zważy na charakter czynów i tryb życia, jaki prowadził oskarżony przed osadzeniem – nagminne nadużywanie alkoholu, pod wpływem którego stawał się osobą agresywną, nie panująca nad emocjami, która w sposób wyjątkowo lekceważący traktowała życie i zdrowie innych osób.

Stąd też nie doszukując się w złożonej apelacji jakichkolwiek argumentów optujących za odmiennym wnioskowaniem w materii będącej przedmiotem niniejszego osądu, zaskarżony wyrok jako ze wszech miar słuszny i sprawiedliwy należało utrzymać w mocy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, o kosztach obrony z urzędu rozstrzygając w trybie odnośnych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714 ze zm.) i z mocy art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych za postępowania odwoławcze, uznając iż w jego aktualnej sytuacji życiowej ich wyłożenie nie byłoby możliwe.

A.